

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

22 mei 2006

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van de dames Greet Van Linter en Gerda Van Steenberge en de heren Joris Van Hauthem,
Luk Van Nieuwenhuysen, Wim Van Dijck en Erik Arckens –**

**betreffende de toepassing van de taalwetgeving in de plaatselijke besturen van het
Brusselse Hoofdstedelijke Gewest**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
uitgebracht door de heer Mark Demesmaeker**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge.

Vaste leden:

de heren Erik Arckens, Wim Van Dijck, mevrouw Greet Van Linter, de heer Luk Van Nieuwenhuysen, mevrouw Gerda Van Steenberge;

mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Steven Vanackere, Luc Van den Brande, Eric Van Rompuy;

de heer Sven Gatz, mevrouw Dominique Guns, de heer Francis Vermeiren;

de heer Dirk De Cock, de dames Else De Wachter, Elke Roex.

Plaatsvervangers:

de heer Herman De Reuse, de dames An Michiels, Monique Moens, de heren Erik Tack, Joris Van Hauthem;

mevrouw Cathy Berx, de heren Ludwig Caluwé, Tom Dehaene, Jan Laurys;

de heren Marc Cordeel, Herman Schueremans, Gilbert Van Baelen;

de heren Flor Koninckx, Marcel Logist, mevrouw Anissa Tamsamani.

Toegevoegde leden:

de heer Eloi Glorieux;

de heer Mark Demesmaeker;

de heer Christian Van Eyken.

Zie:

766 (2005-2006)

– Nr. 1: Voorstel van resolutie

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand behandelde het voorstel van resolutie van de dames Greet Van Linter en Gerda Van Steenberge en de heren Joris Van Hauthem, Luk Van Nieuwenhuysen, Wim Van Dijck en Erik Arckens betreffende de toepassing van de taalwetgeving in de plaatselijke besturen van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest (*Parl. St. Vl. Parl. 2005-06, nr. 766/1*) op 4 mei 2006.

I. TOELICHTING DOOR MEVROUW GREET VAN LINTER, INDIENER

De gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, afgekort SWT, voorzien in artikel 21 dat, met uitzondering van het vak- en werkliedenpersoneel dat geen contact heeft met het publiek, alle personeelsleden bij Brusselse gemeenten, OCMW's en openbare ziekenhuizen tweetalig moeten zijn vanaf het ogenblik van hun aanwerving.

Volgens het Brusselse regeerakkoord moet de regering er op toezien dat de publieke dienstverlening overall correct in de twee talen, het Frans en het Nederlands, verloopt. Dit geldt zowel voor de gewestelijke als de gemeentelijke besturen. In de praktijk worden echter al vele jaren lang regelmatig personeelsleden in dienst genomen die geen enkele kennis van het Nederlands hebben. Indien de betrokkenen niet over het vereiste taalbrevet, uitgereikt door Selor, beschikken, moet de vicegouverneur de aanstellingen schorsen. Vervolgens moeten de ministers die in de Brusselse regering bevoegd zijn voor het toezicht op de plaatselijke besturen deze illegale aanstellingen vernietigen. Volgens de rechtspraak van de Raad van State is deze vernietigingsbevoegdheid, en naar analogie ook de schorsingsbevoegdheid, niet facultatief, maar verplicht.

De toezichthoudende instanties weigeren echter op vrij systematische wijze hun toezichthoudende functie op een correcte en wettige wijze uit te oefenen. De vicegouverneur schorst, ingevolge het zogenaamde Taalhoffelijkheidsakkoord, al jaren geen illegale aanstellingen meer die conform de onwettige bepalingen van het voornoemde akkoord zijn gebeurd. De bevoegde Brusselse ministers weigeren, voor zover men daar enig zicht op heeft, het merendeel van de

toch nog door de vicegouverneur geschorste aanstellingen effectief te vernietigen.

Federaal parlementslid mevrouw Nele Jansegers heeft federaal minister Dewael, die bevoegd blijft voor de taalwetgeving in Brussel, herhaaldelijk hierover aan de tand gevoeld in de Senaat. Deze schoof het probleem echter voortdurend voor zich uit door zich te verschuilen achter de mededeling dat hij zou wachten op een definitieve vernietiging van de omzendbrieven door de Raad van State. Indien het echter zover was, dan zou hij de zaak op het Overlegcomité brengen, zo luidde het. Nu deze vernietiging er is, verschuilt de minister zich echter opnieuw, en wel achter het feit dat niet de laatste omzendbrieven werden vernietigd – die zijn momenteel alleen maar geschorst door de Raad van State – maar wel hun onmiddellijke voorgangers. Minister Dewael gaat dus niet naar het Overlegcomité.

Minister Anciaux van zijn kant verklaarde onlangs dat het punt tweetaligheid eindelijk op de agenda stond voor overleg met het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, maar dat het gesprek werd afgeblazen wegens politieke spanningen. Hij zei ook dat als niet snel een nieuwe datum wordt afgesproken, hij niet anders zal kunnen dan een beroep te doen op het Overlegcomité. Op de uitdrukkelijke vraag naar timing heeft hij geen antwoord gegeven. Op die manier wordt natuurlijk een eindeloze carrousel in het leven geroepen en kan de taalwet verder naar hartelust worden overtreden.

Intussen worden er al jaren aan de lopende band een-talig Franstalige ambtenaren aangenomen in de Brusselse plaatselijke besturen die steeds verder verfransen. Dat laatste gebeurt nu al sinds 1989, toen de voogdij is overgegaan naar de Brusselse Executieve, wat een kapitale fout is geweest.

Om enig zicht te krijgen op de omvang van het probleem werd onder druk van de Vlamingen in het Brusselse regeerakkoord opgenomen dat de vicegouverneur jaarlijks een vooruitgangsrapport zal opstellen over de tweetaligheid in de gewestelijke en plaatselijke besturen. In dit rapport worden alle nieuwe aanstellingen bij de Brusselse gemeenten en OCMW's opgelijst. Op basis van het rapport van de vicegouverneur kunnen dan de nodige globale vaststellingen worden gedaan en kan er desgevallend opgetreden worden tegen gemeentebesturen en OCMW's die de taalwet overtreden.

Dit rapport ligt zoals eerder gezegd politiek echter zeer gevoelig en liet dan ook lang op zich wachten, mede door toedoen van de Brusselse minister-voorzitter die elke vrijgave ervan lang heeft tegengehouden. De vicegouverneur meldde in een schrijven aan de Vlaamse minister voor Brussel in dit verband dat de Brusselse minister-voorzitter hem verboden heeft om het rapport over te maken aan de Vlaamse minister voor Brussel, ondanks het feit dat deze met raadgevende stem deel uitmaakt van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

Het is uiteraard onaanvaardbaar dat zulke officiële documenten geheim worden gehouden. Zeker als het gaat om informatie over gemeenten die de wet hebben overtreden en hiervoor gesanctioneerd moeten worden. Het gaat hier immers over openbaarheid van bestuur. Overheid én vicegouverneur moeten meewerken aan de correcte uitvoering van de wetgeving en dus aan een correcte dienstverlening, ook in het Nederlands.

Intussen werd het rapport dan toch, na de uitoefening van veel druk, vrijgegeven. De resultaten spreken voor zich. Uit het rapport blijkt duidelijk dat de aanwerving van tweetalig personeel een uitzondering wordt en dat de Brusselse overheden de taalwetgeving op een flagrante manier blijven overtreden. Bovendien is dit rapport onvolledig: het bevat geen cijfers over politiediensten, ziekenhuizen, intercommunales enzovoort. Het rapport zegt ook niets over de vernietiging van onwettige aanwervingen. Ook blijkt uit de cijfers dat een heel groot deel van de personeelsleden wordt aangeworven ‘in afwachting van het behalen van het taalbrevet’, wat nochtans flagrant in strijd is met de taalwet in bestuurszaken en met de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Bovendien gaat de vicegouverneur zijn bevoegdheid te buiten waar hij oproept om de taalwetten te versoepelen door te stellen dat “Het dwingende karakter van de bestuurstaalwetten [...] niet altijd in overeenstemming te brengen [is] met de goede werking en de noodzakelijke continuïteit van de dienst...” en dat “op langere termijn een wetswijziging noodzakelijk [is] om tegemoet te komen aan de realiteit van het terrein.”

Wanneer men klacht indient bij de VCT tegen een eentalig personeelslid, wordt die klacht gegrond verklaard, maar het personeelslid in kwestie wordt niet ontslagen in het kader van de continuïteit van de dienst. Dit gaat totaal tegen het arrest van Raad van State in.

In bepaalde politieke kringen wordt in dit verband reeds gewag gemaakt van een eventuele versoepeling van de taalwetgeving, en dit eveneens in het kader van de continuïteit van de dienst. De taalwetgeving aanpassen betekent echter in de praktijk het einde van elke tweetaligheid van Brussel.

Uit het antwoord van een vraag aan Brussels minister Pascal Smet (GGC) blijkt intussen dat er in 2005 982 personeelsdossiers waren waarvan slechts 345 dossiers in orde waren met de taalwetgeving (OCMW's). Maar liefst 637 dossiers werden geschorst, waarvan 504 schorsingen gehandhaafd werden. Van die 504 werd welgeteld één aanwerving vernietigd.

De laatste weken zijn er opnieuw verschillende elementen naar boven gekomen die betrekking hebben op het taalgebruik in Brussel, meer bepaald op de grove en systematische overtreding van de taalwetgeving door de Brusselse besturen en de medeplichtigheid daarin van de federale overheid.

Er is ten eerste de Brusselse politie. Bij wet van 12 juni 2002 werd in de taalwet in bestuurszaken met terugwerkende kracht een artikel 69 ingevoegd om de politiemansschappen die van de eentalige federale politie in het kader van de politiehervorming werden overgeheveld naar de zes Brusselse politiezones, de nodige tijd te geven om een tweetaligheidsbrevet te behalen. In de Brusselse plaatselijke politiezones mogen immers bij wet alleen tweetalige politiemensen aan de slag. Deze overgangperiode van vijf jaar liep af op 1 april 2006. Enkele federale collega's hebben intussen de federale minister van Binnenlandse Zaken daarover ondervraagd, maar die weigert tot op heden de huidige stand van zaken te geven.

Duidelijk is wel dat heel wat van deze politiemensen na vijf jaar nog altijd niet tweetalig zijn.

Bij de Franstaligen zou momenteel zowat de helft van het hele Brusselse politiekorps niet tweetalig zijn. De federale minister weigert hier echter conclusies uit te trekken. Integendeel, hij wil de intussen afgelopen overgangperiode via een nieuw wetgevend initiatief verlengen. Ondertussen zijn een deel van de Brusselse politiemensen wat de taalwet in bestuurszaken betreft sinds 1 april alvast wel illegaal in dienst. Onnodig te zeggen dat zowel het eerste als het tweede absoluut onaanvaardbaar is, zegt de indiener.

Ten tweede, werden de omzendbrieven waarmee de Brusselse regering en het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie het

zogenaamde Taalhoffelijkheidsakkoord een schijn van juridische basis wilden geven, door de Raad van State middels een arrest van 16 maart 2006 definitief vernietigd.

Daarmee worden de drie pijlers van het illegale aanwervingsbeleid van de Brusselse plaatselijke besturen definitief onderuitgehaald. De Raad van State bevestigt, voor zover dat nog nodig was:

- dat ook contractuelen tweetalig moeten zijn voor hun aanwerving – plaatselijke besturen mogen dus niemand aanwerven die geen gepast tweetaligheidsbrevet van Selor heeft;
- dat de vicegouverneur bijgevolg elke illegale benoeming moet schorsen, wat hij niet meer deed ingevolge deze omzendbrieven; en
- dat de toezichthoudende functie van de Brusselse voogdij-instanties niet facultatief is maar dwingend – zij moeten dus elke geschorste illegale benoeming vernietigen.

Ten derde, kwam onlangs aan het licht welk vernietigend effect deze carrousel heeft gehad op een ander aspect van de taalwet in bestuurszaken. Volgens artikel 21, §7, van de SWT moet minstens 25 percent van de betrekkingen aan elke taalgroep worden toegekend.

In antwoord op een schriftelijke vraag gaf minister-voorzitter Picqué van het Brussels gewest voor de 19 Brusselse gemeenten cijfers vrij inzake de taalverhoudingen op 1 januari 2004 (vraag nr. 292 van 17 november 2005 van mevrouw Caroline Persoons). De resultaten zijn hallucinant. Slechts 6 van de 19 Brusselse gemeenten waren toen namelijk in orde met deze bepaling van de taalwetgeving. In al deze gevallen is het uiteraard steeds de Nederlandse taalgroep aan wie te weinig betrekkingen worden toebedeeld. De situatie is in een aantal gemeenten werkelijk hallucinant. In Watermaal-Bosvoorde was toen zegge en schrijve 5,4 percent van de lagere personeelsleden Nederlandstalig. In Elsene was dat 6,26 percent, in Sint-Gillis 8,19 percent, in Sint-Joost-ten-Node 9,21 percent, in Vorst 9,58 percent enzovoort.

Het betreft hier dus niet zomaar enkele kleine scheef-trekkingen, maar een fameuze afwijking van wat nochtans door een wet van openbare orde wordt voorgeschreven. Het lijkt daarom geen enkele twijfel

dat deze afwijkingen niet het gevolg zijn van tijdelijke onevenwichten, maar wel het resultaat van een doelbewust en systematisch volgehouden beleid tegen de wet in. Voor de 19 gemeenten samen komt men dus op een Nederlandstalig aandeel van slechts 19,85 percent in plaats van het wettelijk opgelegde minimum van 25 percent.

Omgerekend in aantal jobs betekent dit dat de Vlamingen in de 19 Brusselse gemeenten 638,25 jobs te weinig hebben dan hen wettelijk gezien toekomt. Dat is niet niks en de indiener neemt aan dat de situatie er vandaag niet op verbeterd is.

De indieners stellen dus op alle vlakken vast dat de democratische rechtsstaat in Brussel al vele jaren niet meer bestaat. Een fundamentele wet van openbare orde wordt naar hartelust ten nadele van de Vlamingen overtreden. De Brusselse voogdijoverheid speelt het illegale spel actief mee. De federale overheid van haar kant blijft volkomen inactief en is dus medeplichtig. Zelfs arresten van het hoogste rechtscollege worden zonder meer genegeerd. En dat terwijl Brussel in feite leeft van het geld dat massaal vanuit Vlaanderen naar onder andere deze onwaardige hoofdstad wordt gedraineerd. Zo kan het werkelijk niet meer. Op dit volgehouden incivisme dat tot doel heeft om de Vlamingen de facto definitief uit Brussel te verjagen, moet dan ook een sterk Vlaams antwoord komen.

Voorliggend voorstel van resolutie vraagt de Vlaamse Regering er borg voor te staan dat de opties die in het Vlaamse regeerakkoord werden genomen, correct zullen worden uitgevoerd. Het is immers onbegrijpelijk dat in Brusselse openbare diensten en openbare ziekenhuizen de Vlamingen nog steeds niet kunnen geholpen worden in het Nederlands. Het voorstel vraagt de Vlaamse Regering dan ook zich uitdrukkelijk te verzetten tegen de denkpiste van een afzwakking van de taalwetgeving inzake Brussel.

Het Vlaamse regeerakkoord stelt dat de Vlaamse Regering ‘streng zal toekijken op het respect voor de taalwetgeving’, onder meer in Brussel. In de beleidsnota Brussel 2004-2009 staat op pagina 35 dat er “onder geen beding geraakt mag worden aan de fundamentele van de taalwetgeving. Deze zijn gericht op de tweetaligheid van ambtenaren. Het afdwingen van deze tweetaligheid is en blijft de absolute prioriteit. We kiezen uitdrukkelijk voor het principe van tweetalige ambtenaren in plaats van tweetalige diensten”.

De regeerverklaring van 18 mei 2005 stelt tevens: “De Vlaamse Regering zal concrete maatregelen nemen die enerzijds de territoriale integriteit van Vlaanderen dieper verankeren en anderzijds leiden tot een meer resolute toepassing van de wetgeving. Unaniem verworpt zij elk initiatief dat ertoe zou leiden dat het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt uitgebreid, dat de taalwetgeving in Brussel eenzijdig wordt versoepeld, dat inschrijvingsrechten en andere bijkomende voorrechten voor Franstalige inwoners in Vlaanderen worden voorzien of dat de Franse Gemeenschap bevoegdheid krijgt in Vlaanderen.”

De resolutie betreffende Brussel in de volgende staatshervorming, aangenomen op 3 maart 1999 door het Vlaams Parlement, stelt van haar kant: “de voogdijregeling voor de lokale besturen te Brussel dient afdwingbaar gemaakt te worden”.

Samengevat vragen de indieners van dit voorstel:

- de huidige taalwetgeving in bestuurszaken in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest te handhaven, onder andere door voor de plaatselijke besturen vast te houden aan het principe van de tweetaligheid van de ambtenaren en elk gesprek te weigeren over de invoering voor deze diensten van de tweetaligheid van de dienst;
- de politieke druk op te voeren door aan te sturen op dringend overleg tussen de Brusselse en de Vlaamse Regering teneinde de huidige massale overtreding van de taalwet in bestuurszaken in de Brusselse plaatselijke besturen zo snel mogelijk aan te kaarten om deze ongedaan te maken;
- aan te dringen op een snelle bekendmaking van de ontbrekende gegevens van het rapport 2004, en vrijgave te eisen van de cijfergegevens voor de jaren 2000, 2001, 2002, 2003 en 2005;
- juridische stappen te ondernemen waar nodig om de doorstroom en bekendmaking van deze gegevens te waarborgen;
- er bij de bevoegde overheid op aan te dringen sancties te nemen tegen de vicegouverneur omdat deze zijn bevoegdheden te buiten gaat en zich niet houdt aan de hem in de taalwet in bestuurszaken opgelegde taken;
- toe te zien op een optimale aanwezigheid van de Vlaamse minister voor Brussel als lid van het

Verenigd College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (sic).

II. BESPREKING

De heer *Steven Vanackere* heeft genoteerd dat de vertegenwoordigers van Vlaams Belang Brussel een onwaardige hoofdstad vinden. Dat is wat nieuw. Het lid is verder de mening toegedaan dat er met dit voorstel heel wat open deuren worden ingetrapt. Waar het voorstel concreet en relevant wordt, wordt er verwezen naar fragmenten uit het regeerakkoord, de beleidsnota Brussel 2004-2009, of de regeerverklaring van 18 mei 2005. Allemaal documenten die door een grote meerderheid van het Vlaams Parlement werden goedgekeurd. Wat is de toegevoegde waarde van dit voorstel?

De indieners vragen de Vlaamse Regering de huidige taalwetgeving in bestuurszaken te handhaven. Juridisch gezien is het niet de Vlaamse Regering die dit kan doen. Dat is de bevoegdheid van andere overheden, stelt de heer *Vanackere*. Het principe van de tweetaligheid van de ambtenaar is wel belangrijk, maar dat is opgenomen in het regeerakkoord. Het is tijdverlies als in resoluties delen uit het regeerakkoord hernomen worden.

Wat punt twee van het beschikkende deel van het voorstel betreft, erkent ook de CD&V-fractie het grote belang om snel vooruitgang te boeken met een structureel overleg tussen de Vlaamse en de Brusselse Hoofdstedelijke Regering. Tot nu toe is dat jammer genoeg nog niet gebeurd. De minister heeft duidelijk de oorzaken aan de commissie meegedeeld.

Wat de snelle bekendmaking van de ontbrekende gegevens aangaat, kan volgens het lid verwezen worden naar het antwoord van collegelid *Pascal Smet* en minister-voorzitter *Piqué*. In de bevoegde commissies van de GGC en het Brussels Hoofdstedelijk Parlement op 29 en 30 maart 2006. Het is vreemd om een bespreking over te doen in dit parlement, dat trouwens een minder relevant gremium is qua bevoegdheid.

Het is de heer *Steven Vanackere* niet duidelijk welke juridische stappen de Vlaamse Regering zou kunnen zetten (cf. punt vier beschikkend gedeelte) om de doorstroming van gegevens te waarborgen. Het verbaast het lid dat de indieners een aanval doen op de vicegouverneur en de persoon wil bestraffen die de problematiek becijferd heeft. De CD&V wil hier niet in meegaan. Wil men de functie afschaffen? De

Vlaamse parlementsleden die de zaak ten goede willen keren, zijn hiervan geen voorstander.

Inzake punt 6 van het beschikkend deel vindt de heer Vanackere dat de Vlaamse minister bevoegd voor Brussel als lid van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (VVGGC) (de verwijzing in punt 6 is niet correct) gerespecteerd moet worden. Dat heeft te maken met correcte informatiedoorstroming.

De heer Vanackere concludeert dat enerzijds een aantal punten reeds veel correcter verwoord zijn in al goedgekeurde documenten, anderzijds dat een aantal punten naar voren worden geschoven waar de CD&V-fractie niet mee akkoord kan gaan, in het bijzonder de aanval op de vicegouverneur.

De heer *Sven Gatz* sluit zich grotendeels aan bij de vorige spreker. De leden van deze commissie zullen wel de mening toegedaan zijn dat de toepassing van de taalwetgeving in Brussel een ernstige aangelegenheid is en dat er inderdaad dingen mislopen. Een resolutie in het Vlaams Parlement is volgens het lid niet het geschikte instrument om dit op te lossen. De sleutel ligt enerzijds bij de voogdij van de Brusselse regering, anderzijds bij de federale regering die bevoegd is voor de wetgeving. Men kan de politieke energie dus het beste concentreren op die sporen. Als men dan toch het debat voert in het Vlaams Parlement, dan wil het lid teruggrijpen naar de engagementen in het regeerakkoord en de beleidsnota die voldoende houvast bieden. Vorige week nog heeft minister Anciaux zijn engagement kenbaar gemaakt. Er is een dossier over de taalwetgeving klaar, er was een afspraak met de Brusselse regering, die werd verplaatst wegens gevoeligheden. Het overleg komt er wel, eerder vroeg dan laat. Het lid geeft het volste vertrouwen aan de minister voor Brusselse Aangelegenheden. Het Vlaamse niveau moet de zaak meer opvolgen, maar niettemin blijft de sleutel elders liggen, zoals het lid reeds zei.

De heer *Luk Van Nieuwenhuysen* beaamt dat het Brusselse niveau verantwoordelijk is. Het feit dat de problematiek in het Vlaams Parlement behandeld wordt, is een bewijs dat men daar faalt. Het is deels de verantwoordelijkheid van de Vlaamse partijen die deel uitmaken van de Brusselse regering. Zij maken geen breekpunt van de niet-naleving van de taalwetgeving. De leden van de meerderheid worden daar niet graag aan herinnerd. Veel punten uit het voorstel van resolutie zijn inderdaad terug te vinden in

het regeerakkoord, de beleidsnota 2004-2009 en de regeerverklaring van 18 mei 2005, maar men moet vaststellen dat de Vlaamse Regering op het terrein terugdeinst om politieke druk uit te oefenen en haar verantwoordelijkheid als vertegenwoordiger van de Vlamingen in Brussel op te nemen.

Mevrouw *Greet Van Linter* sluit zich aan bij de vorige spreker. Verder wijst het lid erop dat het regeerakkoord heel veel bevat: ook de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde en een tweede Brusselse ziekenhuis en daar is ook niets van terechtgekomen. De Vlamingen in de Brusselse regering moeten ook het Frans-talige 'non' leren uitspreken. Verder vindt het lid dat de vicegouverneur terechtgewezen mag worden als hij zijn rol niet speelt zoals wettelijk bepaald. Wat minister Anciaux betreft, hij heeft in deze commissie verklaard dat hij tot nu toe slechts eenmaal aanwezig was op het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 'omdat het niet meer nodig was geweest'. En dit terwijl de taalproblematiek al heel lang aansleept. De heer Gatz was de mening toegedaan dat het meer opgevolgd moest worden. Dit voorstel van resolutie vraagt dat de problematiek niet alleen meer opgevolgd wordt, maar ook dat er meer politieke druk wordt uitgeoefend.

III. STEMMING

Het voorstel van resolutie wordt verworpen met 7 stemmen tegen 5.

De verslaggever,

De voorzitter,

Mark
DEMESMAEKER

Gerda
VAN STEENBERGE